

SZEKERESEK

Hét napja vonszoltuk őket,
a föld minden fölhasított poklát
teletömtük egész a búzaszintig.
Az utolsó szekér is megtelt,
úgy lógtak le róla,
mint egy mélységes barlangban
a kövek rúdjai.
És akkor egyikünk fölkiáltott:
– Arra!
Fölhajítottuk keresztkötésnek
a többiek fölé.
És akkor ismét kiáltott valaki.
Az utolsó után
egy legutolsó lertünk,
újabb végsőkre kezdtünk rátalálni.
És akkor becsuktuk szemünket.
Úgy vonszoltuk vakon
az utolsó szekeret,
hogymég ma sem tudjuk,
megcselekedtük-e valóban,
amit a túlélőkre mértek.

Beck Tamás

EGY ELJÖVENDŐ HALÁLRA

Egyszer meghalsz, s én nap mint nap belélegzem hiányod.
Jelentéssel kitömött csönd tölti majd be a házat.
Szemhéjaid magadra zárod és eltévedsz tagjaidban.
Ariadné kifeszített fonalán ruha szárad.

Templomban reked meg így az áporodott középkor.
Az leszek neked, mi érzékeny orr makacs szagoknak.
Esse est percipi. Ennél többet te sem remélhetsz:
jelenlétem életben tart, mint gépek agyhalottat.